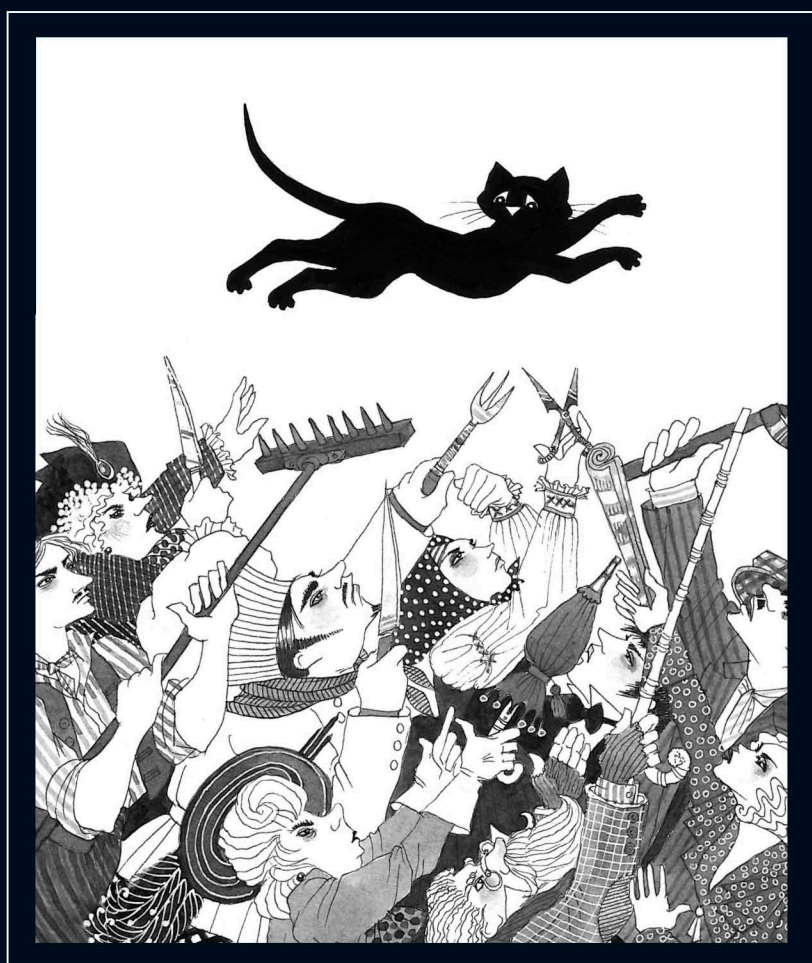

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

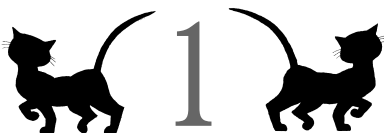
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΜΑΥΡΗ ΓΑΤΑ

Περιεχόμενα

1	<i>Επιδρομή στην φαροταβέρνα</i>	13
2	<i>Ο Μπούλης και η Γκρατσιέλα</i>	25
3	<i>Το ερωτευμένο τρυνποκάρυδο</i>	35
4	<i>Ο ωραίος Ρασμίνος</i>	45
5	<i>Χαμάμ – Η χαρούμενη όαση</i>	55
6	<i>Η Λέσχη των Προληπτικών</i>	61
7	<i>Ο λεκές στη γραβάτα</i>	73
8	<i>Η μαγείρισσα με τον μπαλνιά</i>	87
9	<i>Το δείπνο των συνωμοτών</i>	97
10	<i>Φυλακισμένος στο θερμοκήπιο</i>	109
11	<i>Οι αρραβώνες της Γκρατσιέλας</i>	117
12	<i>Η κυρία με το καναρινί καπέλο</i>	131
13	<i>Ο Μουντζούρης και η μαύρη πέτρα</i>	139
14	<i>Στη σκεπή της καρβουναποθήκης</i>	153
15	<i>Ένα πεφταστέρι στο ποτάμι</i>	167
16	<i>Το συσσίτιο της κυρα-Ρήνης</i>	173
17	<i>Και πάλι ο κοντός με την τραγιάσκα</i>	181
18	<i>Οι δυο καπνοδοχοκαθαριστές</i>	191

19	<i>Το μυστικό εργαστήρι</i>	205
20	<i>Κάτω από τη σκάφη</i>	219
21	<i>Ένα κουνάβι στο ρυάκι</i>	227
22	<i>Οι γιαγιάδες της παιδικής χαράς</i>	239
23	<i>Το τελευταίο ζευγάρι.....</i>	245
24	<i>Η συμμορία της κίσσας</i>	249
25	<i>Η λίμνη της Λευκής Ελπίδας.....</i>	261
26	<i>Η πατέλα με τις παλαμίδες.....</i>	269
27	<i>Το ψαροκοκαλόδεντρο</i>	273
28	<i>Η νυχτερινή περιπολία</i>	283
29	<i>Το μυστικό των τεσσάρων караβιών</i>	289
30	<i>Από το κακό στο χειρότερο</i>	301
31	<i>Φωτιά στον περιστεριώνα</i>	307
32	<i>Απόδραση από την κόλαση.....</i>	319
33	<i>Το παράτολμο σχέδιο</i>	325
34	<i>Οι έγκλειστοι του γονναράδικου</i>	331
35	<i>Το κίτρινο καράβι</i>	341
36	<i>Πανικός στο νησί</i>	349
	<i>Επίλογος</i>	355

Επιδρομή στην ψαροταβέρνα

Όπου μετά από μια σειρά από μυστηριώδεις και ανεξήγητες εξαφανίσεις γάτων, ο ήρωάς μας παρακολουθεί μια απαγωγή και αντικρίζει για πρώτη φορά τον κοντό με την τραγιάσκα.

Πρώτα εξαφανίστηκε ο Μεταξονούρης. Μετά ο Σαλταπήδας. Μετά εξαφανίστηκαν ο Νιαουρίνος, ο Γκιουζέπε, ο Ραμσής, η Αραπίνα, ο Σαρδανάπαλος και η Μπιζού. Όλες αυτές οι γάτες δεν είχαν κανένα άλλο κοινό χαρακτηριστικό γνώρισμα εκτός από ένα. Ένα μόνο. Το χρώμα τους. Το μαύρο, κατάμαυρο χρώμα τους.

Στην αρχή, οι αιφνίδιες αυτές απουσίες δεν είχαν προκαλέσει ιδιαίτερη ανησυχία στον γατόκοσμο του νησιού. Δεν είναι δα και τόσο σπάνιο για μια γάτα να γίνεται άφαντη κάποια στιγμή στα καλά καθούμενα. Η εξαφάνισή της μπορεί να οφείλεται σε χίλιες δυο

αιτίες: το αφεντικό της μπορεί να μετακόμισε σε κάποια άλλη γειτονιά, ή μπορεί καμιά στριμμένη σπιτονοικοκυρά να την έχει κλειδαμπαρωμένη μέσα στο σπίτι και να μην της επιτρέπει εξόδους – ή δεν αποκλείεται ακόμα να το έχει βάλει η ίδια η γάτα γινάτι και να ξημεροβραδιάζεται έξω από καμιά ποντικότρυπα, περιμένοντας να ξεμυτίσει το αφιλότιμο ποντίκι που έχει βάλει στο μάτι, για να το γραπώσει και να του δώσει να καταλάβει.

Προσωπικά, ουδόλως με είχε απασχολήσει το θέμα αυτό ως εκείνο το μοιραίο καλοκαιριάτικο βράδυ.

Το βράδυ εκείνο, που λέτε, είχα ραντεβού με τον Κοψονούρη, τον καλύτερό μου φίλο, γνωστό επίσης με τα παρατσούκλια «Γατοκομάντος» ή «Τηγανάκιας», λόγω των επιδόσεών του στον εντοπισμό και την αστραπιαία αρπαγή τηγανητών ψαριών από ψαροταβέρνες. Φίνος γάτος ο Κοψονούρης, άριστος φίλος, πάντα αισιόδοξος, μ' ένα χαρούμενο σπινθήρισμα στα μάτια. Το τι ξάπλες, πλάκες, τσάρκες και μάζες είχαμε κάνει μαζί δεν περιγράφεται. Χαράματα το ίδιο πρωί ο Κοψονούρης μού είχε εκμυστηρευθεί ότι σε μία από τις απογευματινές του περιπλανήσεις είχε εντοπίσει μια παραθαλάσσια ψαροταβέρνα, που το πλαϊνό παράθυρο της

κουζίνας της δεν έκλεινε καλά, και είχαμε συμφωνήσει να συναντηθούμε εκεί κοντά κατά το βραδάκι για να την τιμήσουμε δεόντως με μια αστραπαία επιδρομή, που θα άδειαζε τα τηγάνια της και θα γέμιζε τις κοιλίτσες μας.

Τόπος του ραντεβού είχε οριστεί η τσίγκινη σκεπή μιας ετοιμόρροπης παράγκας, καμιά τριακοσαριά μέτρα απόσταση από τον στόχο μας. Όπως πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, είχαμε επιλέξει εκείνο το συγκεκριμένο βράδυ επειδή δεν είχε παρά ελάχιστο φεγγάρι και συνεπώς μειώνονταν σημαντικά οι πιθανότητες να γίνουν αντιληπτές οι κινήσεις μας. Κι αυτό επειδή στο παρελθόν, επιδρομές σε ψαροταβέρνες και άλλα ευαγή ιδρύματα με πανσέληνο μάς είχαν στοιχίσει ακριβά.

Εγώ λοιπόν, που λέτε, καταφθάνω πρώτος, σκαρφαλώνω στο άψε σβήσε από ένα σκουριασμένο λούκι και αρχίζω να κόβω βόλτες πέρα δώθε στη σκεπή της παράγκας. Αισθάνομαι ανέμελος και ευδιάθετος. Έχω μια υπέροχη θέα από κει πάνω. Δεξιά μου απλώνεται η θάλασσα, σκουροπράσινη κι απέραντη, ως εκεί που φτάνει το μάτι, λες και δεν έχει τέλος. Παλιότερα, όταν ήμουν μικρό γατάκι, ψιψινάκι δηλαδή, ονειρευόμουν ότι θα γινόμουν κάποια μέρα καραβόγατος, θα μπαρκάριζα σε ένα καλοτάξιδο

ιστιοφόρο φορτωμένο κασέλες με λυθρίνια και σαρδέλες και θα γύριζα όλο τον ντουινιά απ' άκρη σ' άκρη. Θα περνούσα ζωή χαρισάμενη στα πέρατα του κόσμου. Θα γευόμουν εξωτικά φεγγαρόψαρα σε τροπικά λιμάνια, θα σκαρφά-λωνα σε ψαροκοκαλόδεντρα σε παραμυθένιες ζούγκλες και θα αγαπιόμουν με παθιάρες γάτες στο Σιάμ, το Αφγανιστάν και την Περσία.

Αλλά δυστυχώς το όνειρο έμεινε όνειρο, επειδή η θάλασσα μου προκαλούσε ναυτία. Σήμερα βέβαια είναι ήρεμη σαν λάδι προτού το ρίξουν στο τηγάνι για να τηγανίσουν παλαμίδες και το αντιφέγγισμα των αστεριών παιχνιδίζει στην ακύμαντη επιφάνειά της. Τον χειμώνα όμως η ίδια αυτή θάλασσα, Θεέ μου, πώς αλλάζει, φουρτουνιάζει, θεριεύει, αγριεύει, μανιασμένα κύματα σηκώνονται ίδια βουνά θεόρατα, ο ένας τυφώνας διαδέχεται τον άλλο και για τρεις τέσσερις μήνες ούτε καράβι, ούτε καΐκι, ούτε κανένα άλλο πλεύμενο μπορεί να πλησιάσει στο νησί μας.

Από κει ψηλά, λοιπόν, κόβω, που λέτε, κίνηση. Λίγο παρακάτω στα δεξιά μου, μπορώ να διακρίνω καθαρά το ασβεστωμένο κτίριο της ψαροταβέρνας «Ο Κόκκινος Κοκοβιός», και από το φωτισμένο παράθυρο της κουζίνας, τη σκιά του μάγειρα, του κυρ Ανέστη, που καθαρίζει ανύπο-

πος τα τηγάνια του, σκουπίζοντας πού και πού με μια πετσέτα τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Δεν έχει και πολλή πελατεία σήμερα η ψαροταβέρνα. Μόνο ένας μεσόκοπος καπετάνιος με τον παπαγάλο του και δυο ερωτευμένα ζευγαράκια κάθονται στα ξύλινα τραπέζια που είναι στρωμένα με ξεθωριασμένα ασπροκόκκινα καρό τραπεζομάντιλα. Απόηχοι από τις φωνές τους φτάνουν στα αυτιά μου και γαργαλιστικές μυρωδιές μπαρμπουνιών περιπαίζουν τα ρουθούνια μου.

Η κοιλιά μου γουργουρίζει ανυπόμονα, αλλά την καθησυχάζω, διαβεβαιώνοντάς την ενόρκως ότι σε λίγο θα την κάνω ευτυχισμένη. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθεί να γουργουρίζει γιατί σπάνια με εμπιστεύεται κι αυτό επειδή οι γαστριμαργικές υποσχέσεις μου, τις πιο πολλές φορές, αποδεικνύονται απατηλές.

Ξαφνικά συμβαίνει κάτι αναπάντεχο. Κάτω από μια αναποδογυρισμένη ψαρόβαρκα εμφανίζεται ένας άλλος, άγνωστός μου, μαύρος γάτος, που καθώς φαίνεται τον έχει προκαλέσει κι αυτόν η γαργαλιστική και ακατανίκητη μυρωδιά των μπαρμπουνιών.

«Όπα! Να τα μας! Ελπίζω να μη μας τα χαλάσει ο γατεργάρης!» σκέφτομαι.

Τον παρακολουθώ να πλησιάζει με προφύλαξη προς την κατεύθυνση της ψαροταβέρνας,

ρίχνοντας κλεφτές ματιές ολόγυρα. Τα υπόλοιπα συμβαίνουν τόσο αναπάντεχα, τόσο αστραπιαία, που αναρωτιόμουν μετά αν πραγματικά τα είδα. Μια τρίκυκλη μοτοσικλέτα με καρότσα στο πλάι, που ερχόταν φουλαριστή από το βάθος του δρόμου, κόβει ταχύτητα, φρενάρει απότομα, δύο τύποι, ένας κοντός με τραγιάσκα και ένας ψηλός με κρεμαστό μουστάκι, πηδούν, αρπάζουν επιδέξια τον γάτο με μια απόχη, του κοπανάνε μια δυο κλοτσιές και τον μπουζουριάζουν σε ένα τσουβάλι. Ο ταλαίπωρος γάτος αρχίζει να συστρέφεται, να γρατζουνάει και να νιαουρίζει απελπισμένα αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Οι απαγωγείς ρίχνουν το θήραμά τους στην καρότσα, πηδάνε πάλι στη μοτοσικλέτα και γίνονται καπνός.

Εγώ δεν τολμώ να πιστέψω στα μάτια μου. Παγωμένος από έκπληξη χάνω πολύτιμο χρόνο. Δεν είμαι σίγουρος πώς πρέπει να αντιδράσω. Να περιμένω τον φιλαράκο μου τον Κοψουνούρη, όπως είχαμε συμφωνήσει, ή να πάρω από πίσω τους κακοποιούς; Από τη μια η πεινασμένη κοιλίτσα μου, από την άλλη ένας συνάδελφος που έχει την ανάγκη μου. Διστάζω κάνα δυο δευτερόλεπτα αλλά το παίρνω απόφαση. Δίνω ένα σάλτο και αρχίζω να τρέχω με όλη μου τη δύναμη πίσω από τη μοτοσικλέτα. Άδικος

κόπος. Όσο και να τρέχω, η μοτοσυκλέτα τρέχει ακόμα γρηγορότερα και σε λίγο χάνεται από τα μάτια μου στο βάθος του σκοτεινού δρόμου.

Λαχανιασμένος παίρνω τον δρόμο της επιστροφής και όπως περνάω με κατεβασμένη ουρά από το σημείο της απαγωγής, παίρνει το μάτι μου ένα μεταλλικό αντικείμενο να γυαλίζει στην άσφαλτο. Καταπώς φαίνεται έχει πέσει από τους κακοποιούς. Πλησιάζω, το αναποδογυρίζω με το μπροστινό μου πόδι, το μυρίζω και το εξετάζω προσεχτικά. Είναι μια καρφίτσα, από αυτές που φοράνε οι άνθρωποι καμιά φορά στο πέτο. Δείχνει ένα πράσινο τετράφυλλο τριφύλλι μέσα σε ένα ασημένιο πέταλο. Περίεργο. Τι νόημα να έχει άραγε αυτό;

Δεν προλαβαίνω να το καλοσκεφτώ. Ένα ξαφνικό κορνάρισμα μου κόβει τη χολή και ένα θηριώδες τριαξονικό φορτηγό ως εκεί πάνω, περνάει φουλαριστό ξυστά πλάι μου. Θαύμα πως δε με έκανε χαλκομανία! Επιστρέφω ολοταχώς στο πόστο μου, σκαρφαλώνω στη σκεπή της παράγκας και αντικρίζω έναν ανήσυχο Κοψονούρη να με περιμένει ελαφρώς εκνευρισμένος.

— Ρε συ; Τι έγινες; Δεν είπαμε ότι θα την πέσουμε για ψάρια σήμερα; Τι τρέχει; Πού εξαφανίστηκες και με κάνεις κι ανησυχώ;

— Το και το, Κοψονούρη! Δύο τύποι, ένας

κοντός με τραγιάσκα και ένας ψηλός με κρεμαστό μουστάκι τσουβαλιάσανε έναν γάτο.

– Μπα; Αλήθεια; Τι γάτο;

– Μαύρο! Σαν κι εμάς!

– Και τι σε κόφτει εσένα;

– Αν ήσωνα εσύ στη θέση του, δε θα ήθελες να νοιαζόταν κάποιος για την τύχη σου; Τον χτύπησαν κιόλας! Ποιος ξέρει πού τον πάνε τον φουκαριάρη...

– Δεν έχεις άδικο! παραδέχτηκε ο Κοψονούρης. Αλλά τι μπορούμε να κάνουμε εμείς; Και μια και το 'φερε η κουβέντα, κάτι δεν πάει καλά με το σινάφι μας τώρα τελευταία. Ο ένας γάτος εξαφανίζεται μετά τον άλλο. Λες αυτοί οι δύο τύποι που είδες να 'ναι υπεύθυνοι και για τις άλλες περιπτώσεις; Για τον Μεταξονούρη, τον Σαλταπήδα, τον Νιαουρίνο, τον Γκιουζέπε, τον Ραμσή, την Αραπίνα, τον Σαρδανάπαλο και την Μπιζού;

– Ένας μόνο τρόπος υπάρχει να το μάθουμε.

– Δηλαδή;

– Να τους βρούμε.

– Πώς;

– Από την οσμή. Ένας από τους δυο κακοποιούς, ο κοντός με την τριαγιάσκα, είχε μια χαρακτηριστική μυρωδιά.

- Δηλαδή;
- Μύριζε ιώδιο και μέντα.
- Καλά... Τρέχα βρες τον... Οχ! Τι 'ναι αυτός ο θόρυβος; Ατμομηχανή περνάει;
- Όχι, ρε! Μην υπερβάλλεις! Η κοιλιά μου διαμαρτύρεται!
- Δε σ' τα λέω εγώ; Πιάνουμε την κουβέντα και ξεχνάμε το ζωτικότερο όλων των θεμάτων! Τη μάσα. Όπου να 'ναι κλείνει η ψαροταβέρνα και θα χάσουμε την ευκαιρία. Είσαι έτοιμος;
- Πανέτοιμος!
- Έχεις κανένα σχέδιο;
- Βεβαίως. Με παρακολουθείς;
- Με απόλυτη προσήλωση.
- Εγώ, το λοιπόν, για να δημιουργήσω αντιπερισπασμό, θα ριχτώ στον παπαγάλο του καπετάνιου που κάθεται σ' εκείνο εκεί το τραπέζι, βλέπεις; Μόλις ο μάγειρας βγει για να δει τι τρέχει, εσύ βουτάς ένα ψάρι, κι όταν σε πάρει στο κυνήγι, αρπάζω κι εγώ ό,τι προλάβω!
- Τέλεια!

Η επιδρομή στην ψαροταβέρνα πήγε ρολόι. Ξεγελάσαμε με τον αντιπερισπασμό που είχα προτείνει τον μάγειρα, αρπάξαμε από το τηγάνι ένα μπαρμπούνι ο καθένας και τα τιμήσαμε δεόντως.

Μετά, για να χωνέψουμε, αρχίσαμε να σου-

Η επιδρομή στην ψαροταβέρνα πήγε ρολόι.

λατσάρουμε ανέμελα στην παραλία, σε απόσταση ασφαλείας βέβαια από την ψαροταβέρνα. Κοιτάζουμε τα αστέρια που καθρεφτίζονταν στα νερά. Αφουγκραζόμαστε τη θάλασσα που γλιστρούσε αθόρυβα ανάμεσα στα βράχια κι όταν αποτραβιόταν, άφηνε ένα γλυκό γουργουρητό. Εγώ ρέμβαζα. Ο Κοψονούρης ήταν στα κέφια του και σε μια στιγμή πήρε να τραγουδάει το αγαπημένο του τραγούδι, την «Ντολορές με τις δώδεκα ουρές»:

*Η ψιψίνα η Ντολορές
είχε την πιο όμορφη
απ' όλες τις ουρές!*

*Και οι γάτοι κάνανε ουρά
για να τη δούνε να κουνάει
την ωραία της ουρά!*

*Ναι, οι γάτοι κάναν χάζι,
όποτε την κούναγε με νάζι!*

*Είσαι ψίνα
και τσαχπίνα!
Είσαι απίθανη ψιψίνα,
Ντολορές!
Αχ! Να 'χες όχι μια
αλλά δώδεκα ουρές!*

– Τι λες; Πάμε και για δεύτερο πιάτο; ρώτησε μετά από λίγο ο Κοψονούρης. Ο μάγειρας θα 'ναι ακόμη ξεθεωμένος από το τρέξιμο. Δε θα αντέξει να ξανατρέχει φτου ξανά κι απ' την αρχή... Δεν τον είδες; Σαν ατμομηχανή σε ανηφόρα ξεφύσαγε...

– Καλά θα ήτανε, αλλά δε γίνεται.

– Γιατί; Μη μου πεις ότι χόρτασες.

– Όχι. Αλλά έχω ραντεβού.

– Με την Γκρατσιέλα;

– Ποιαν άλλη;

– Αμάν πια μ' αυτή την Γκρατσιέλα!

– Με περιμένει πώς και πώς. Δεν είναι σωστό να την απογοητεύσω.

– Τυχεράκια, με καμάρωσε ο Κοψονούρης, δεν ξέρω τι σου βρίσκει και είναι τόσο σαρδελωμένη μαζί σου.

– Ούτε εγώ ξέρω, αλλά όσο μου το βρίσκει, θα τη βρίσκω κι εγώ.

Και μ' αυτά τα λόγια αποχαιρέτησα τον Κοψονούρη και πήρα τον δρόμο που θα με οδηγούσε στη βελούδινη αγκαλιά της Γκρατσιέλας.

Σε ένα μακρινό νησί τα μέλη μιας μυστικής αδελφότητας προληπτικών πιστεύουν ότι οι μαύρες γάτες φέρνουν γρουσουζιά και αποφασίζουν να τις εξολοθρεύσουν με δηλητήρια, παγίδες και χίλιους δύο απάνθρωπους τρόπους. Σε λίγο έχουν σχεδόν επιτύχει τον σκοπό τους. Μόνο μια μαύρη γάτα έχει απομείνει ζωντανή. Τα μέλη της αδελφότητας είναι αποφασισμένα να τη βρουν και να την εξοντώσουν. Αλλά και η γάτα είναι αποφασισμένη να επιζήσει. Αυτή είναι η ιστορία ενός ανελέητου διωγμού, ενός απελπισμένου έρωτα, μιας πικρής προδοσίας – αυτή είναι η ιστορία της τελευταίας μαύρης γάτας.

Η Τελευταία μαύρη γάτα: ένα μυθιστόρημα από τον «ποιητή παραμυθιών» Ευγένιο Τριβιζά, που κερδίζει από την πρώτη σελίδα και κρατά αδιάπτωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη, μια συναρπαστική περιπέτεια που συνδυάζει τον λυρισμό με το χιούμορ, τη συγκίνηση με το μυστήριο, την απόγνωση με την ελπίδα, ένα δομικό «κατηγορώ» κατά του ρατσισμού, της ξενοφοβίας και της δεισιδαιμονίας.

ISBN 978-960-501-730-9

9 789605 017309

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 5730

